

รักฉันทันที! แลพบเจ้าสาวของนายกาลสินว่าสุดหล่อกับสาวสุดซูเปอร์ซิ่ง
ที่จะมาขยับต่อหน้าของคุณให้ละจุดละทีอน!

JAMSAI

ดลองอ่าน

JAMSAI

ดลองอ่าน

JAMSAI

ดลองอ่าน

ชัย
เวอร์จัน
ปังรัก
นัท
เพลย์บอย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟู้เซี่ยน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ
อาจมีคำพูดหรือการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

ยัยเวอร์จิ้นปิ๊งรักนักเพลย์บอย

แสดมปีเบอร์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3023-3

ภาพประกอบ twinayaume

จัดพิมพ์โดย JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 02 840 4888
เว็บไซต์ www.jamsai.com
อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

สวัสดีค่า~~

วันนี้มายองนังมาพร้อมกับของขวัญที่เป็นผลงานมาสเตอร์พีซจากแสดมบี้เบอรี่ให้ทุกคนด้วยนะคะ นั่นก็คือ...การกลับมาของหนุ่มๆ วงโซโคนั่นเอง แถมครั้งนี้ยังกลับมาในเวอร์ชัน 2023 มายองนังรับรองเลยว่าฟินตาแตกแน่นอนนน

สำหรับเรื่อง 'ยัยเวอร์จินปีงรักนักเพลย์บอย' เป็นเรื่องราวความรักของ 'ริบบิ้น' สาวน้อยผู้บริสุทธิ์ไร้เดียงสา (?) และ 'จีซัส' มือเบสสุดหล่อจากวงโซโค เจ้าของรางวัลหนุ่มหล่อเพลย์บอยสุดแซ่กซี่ ซึ่งทั้งสองบังเอิญไปชนกันที่ผับทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันตามมามากมาย

แหม นิยายต่างกันสุดขีดขนาดนี้ แล้วหนุ่มหล่อเพลย์บอยกับสาวเวอร์จินไร้เดียงสาจะลงเอยกันได้อย่างไร มายองนังขอแนะนำให้พลิกหน้ากระดาษไปตามหาความฟินกันเลยค่าาา

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมายองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่า แสตมป์เบอร์รี่ มาอีกแล้วว...สำหรับเรื่องนี้ ถือเป็นนิยายเรื่องแรกที่ได้ตีพิมพ์กับแจ่มใส ทำให้แถมกลายเป็นที่รู้จักและเติบโตมาเป็นแสตมป์เบอร์รี่ในวันนี้ ถ้านับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ 17 ปีเห็นจะได้ ซึ่งยอมรับตามตรงว่าเมื่อได้ลองกลับมาอ่านงานตัวเองอีกครั้งก็มีหลายจุดที่ยังไม่พอใจ และรู้สึกว่าบางเหตุการณ์ก็ไม่เหมาะสมจริงๆ พอจะมีการ Re-print เลยขอทางแจ่มใสให้นำรีไรต์ใหม่ดีกว่า เพราะบริบทและตรรกะบางอย่างที่แต่งโดยขาดวิจารณญาณในสมัยนั้น มันควรมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับยุคสมัยมากขึ้น รวมถึงมุกตลกบางเรื่องที่มีมันไม่ตลกในยุคนี้ ก็มีการปรับเปลี่ยนใหม่แทบจะทั้งหมด ส่วนอีโมติคอนที่เคยฮิต แตมป์ก็เอาออกไปเกือบหมด เหลือไว้แค่เท่าที่จำเป็นจริงๆ แต่ก็ไม่ถึงกับแต่งใหม่เลยนะคะ เค้าโครงก็ยังคงเดิม ยังมีเสน่ห์ของนิยายยุคเก่า และสำนวนอ่านง่าย ๆ ติดตลกที่ยังคงเดิมอยู่ อาจจะไม่ใช่ชิ้นงานมาสเตอร์พีซที่น่ายกย่อง แต่ก็หวังว่านิยายเรื่องนี้จะทำให้หลายๆ คนได้ย้อนความทรงจำไปนึกถึงความสุขเล็กๆ ในวัยเด็กที่เอาแต่ซุกตัวอยู่คนเดียว แล้วได้อ่านนิยายเรื่องโปรดกันนะคะ

หากมีข้อผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยไว้ล่วงหน้า และสามารถส่งข้อความมาตักเตือนกันได้โดยตรงตามช่องทางด้านล่างนี้เลยนะคะ ขอขอบคุณทุกคนที่ยังคงสนับสนุนกันตลอดมาค่ะ รัก <3

Contact me : www.facebook.com/lovestampberry

My Shop : www.shopee.co.th/stampberriez

(ขายนิยายทำมือของแสตมป์เบอร์รี่)

Follow me : www.twitter.com/stampberriez หรือ

www.instagram.com/stampberriez

แสตมป์เบอร์รี่

7

1

จุดเริ่มต้นความวายป่วง

ฉันชื่อริบบิ้น...

ใครๆ ก็หาว่าฉันเป็นสาวน้อยไร้เดียงสา อินโนเซนต์ แถมยังซื่อป้อ อีกต่างหาก ฉันเรียนโรงเรียนหญิงล้วนมาตลอด มีพี่เป็นผู้หญิง และฉันก็ไม่เคยข้องเกี่ยวกับผู้ชาย ไม่รู้ว่าการอยู่ร่วมกับพวกผู้ชายต้องทำตัวยังไง ต้องมีจริตจะก้านประมาณไหน แล้วการมีแฟนเป็นเรื่องสนุกสุดหรรษาแบบที่ใครๆ เขาวางกันไว้หรือเปล่า

วันนี้ฉันก็เลยลบคำสบประมาทด้วยการออกมาเที่ยวผับกับเหล่าเพื่อนสาวตัวจิ๊ดซะเลย ทุกคนบนโลกใบนี้จะได้รู้กันสักทีว่าริบบิ้นคนนี้โตเป็นสาวแล้ว อายุสิบแปดแล้วด้วย ไม่ได้เป็นเด็กน้อยในอ้อมอกอ้อมใจคุณแม่อีกต่อไปแล้วนะคะ

พลั๊ก!

โครมมม

"เฮ้! ทำอะไรของเธอเนี่ย"

ช่วยแล้ว ในผับนี้มันมืดเกินไป ฉันมองแทบไม่เห็นอะไรสักอย่าง

ก็เลยสะดุดผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังนั่งยองๆ ก้มหน้าก้มตาทำอะไรอยู่ทีพื้นที่พื้นก็
ไม่รู้ ดินะที่หน้าไม้คว่ำ แต่กระเป๋าค้นคว้าเทกระจาดลงไปบนพื้นเรียบร้อย
แล้วจ้า

"ชะ...ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ" ฉันรีบเอ่ยปากขอโทษเขาแต่ก็อดบ่น
ไม่ได้ "แล้วนายมานั่งทำอะไรบนพื้นล่ะ แก้อ้อไม่มีนั่งหรอ"

"ฉันหาของอยู่นะสิ" เขาตอบอย่างหงุดหงิดพลางใช้แสงไฟฉายจาก
มือถือสาดไปที่พื้นเพื่อหาอะไรบางอย่าง "แล้วนี่เธอก็ค้นทำอะไรก็ไม่รู้
ตกเต็มพื้นไปหมด ยิ่งทำให้ฉันหายากไปอีกหน่อย"

"ก็ขอโทษแล้วไง เดี่ยวฉันจะรีบเก็บของของฉันให้นะ"

"ไม่เป็นไร ฉันเจอแล้ว" เขาหยิบอะไรบางอย่างบนพื้นใส่กลับเข้าไป
ในกระเป๋ากางเกง แล้วส่องไฟมาตรงกองข้าวของของฉันที่ยังคงนอนแอ้งแม้ง
อยู่ตรงนั้น "รีบเก็บของเธอสะสิ เดียวก็มีคนเดินมาเหยียบบรอก"

"อ่า...อ้อ โอเค ขอบคุณนะ"

อยู่ดีๆ ก็มีน้ำใจซะ แต่ก็ดี เพราะโทรศัพท์มือถือฉันตกพื้นไปไหนแล้ว
ไม่รู้ อ๊ะ นั่นไง! ดินะไม่มีใครมาขโมยไป ของอย่างอื่นอีกล่ะ มีอะไรหายบ้าง
หรือเปล่าเนี่ย กระเป๋าสตางค์ ลิปมัน แบ่งพัฟ โอเค อยู่ครบ...เอ๊ะ! ญูญแจรถ
ด้วย อยู่ไหนกันนะ ้อ...อยู่ตรงนั้นนะเอง กระเด็นไปซะไกลเลย ดินะที่ยัง
หาเจอ ไม่จู้้นพีเรนฆ่าฉันแน่ๆ

"เสร็จยัง ฉันเมื่อยแล้ว" เขาเร่ง

"ได้ครบแล้ว ขอบคุณนะ" ฉันรีบรูดซิปกระเป๋าปิด ก่อนจะลุกขึ้น
แล้วก้มหน้าก้มตาจัดกระเป๋าให้เรียบร้อย เมื่อก็เผลอนั่งแหกแข้งแหกขา
หรือเปล่าเนี่ย ขอบลิ้มตัวทุกทีเลย "เออเนี..."

ว่าจะถามชื่อแซ่เอาไว้สักหน่อย แต่หมอนั่นเป็นนินจาหรือไงก็ไม่รู้
พอเสร็จธุระแล้วก็วาร์ปหายไปเลย เฮอะ! จุ้นก็ช่างเถอะ ไม่มีเรื่องมีราวก็ดีแล้ว
แดนซ์กับเพื่อนต่อดีกว่า...

12.55 AM

อู๊...เผลอแป๊บเดียว เพิ่งได้ฤกษ์ยกนาฬิกาขึ้นมาดูเวลา นี่มันจะตีหนึ่ง

แล้วแะ แดนซ์เฟลนจนลืมหิ้ว ต้องรีบเผ่นกลับบ้านก่อน ไม่งั้นพี่เรนโบว์
ผู้รับบทเป็นพี่สาวแสนดีของฉันได้ด่าเปิดเบิ่งแน่ ก็เพราะฉันยืมรถบีเอ็มสุดหรู
ของนางมาใช้ละสิ เอ้ย! ไม่ใช่ฯ มันเป็นรถที่พี่เรนโบว์ยืมญาติมาอีกทีต่างหาก
ฉันต้องรีบเอากลับไปคืน ไม่งั้นโดนด่าละแหงๆ

แต่เดี๋ยวก่อนนะ แล้วทำไมรถมันมาจอดอยู่หน้าร้านได้ละเนี่ย ฉัน
จำได้ว่าจอดไว้ฝั่งตรงข้ามนี่หว่า มันมีออกชั่นพิเศษที่หาได้เองอะ!
หรือจะเป็นรถผีสิง? น่ากลัวแะ ทำทางจะไม่ติดะ คนยิ่งกลัวๆ ผีอยู่ด้วย
รีบกลับดีกว่า

อา...บรรยายภาคในรถวิ่งวงขอบกล เปิดเพลงฟังหน่อยละกันจะได้
ไม่เียบเหงา แต่พอเอื้อมมือไปเปิดซีดีที่ยังคาอยู่ในเครื่อง เสียงเพลงของ
วงไซโคก็ดังกระหึ่มออกมาดังลั่น

แห่ม...คุณพี่สาว ไม่ค่อยจะเห่อเลยนะ แพนตัวเองก็เป็นพี่ชายของไอศ
วงไซโค เจอหน้ากันอยู่ทุกทีทุกวัน ไม่รู้จักเบือขึ้นหน้ากันบ้างหรือไงก็ไม่รู้

เฮ้อ...วันนี้อัดติดเป็นบ้า ขนาดว่าใกล้จะตีหนึ่งแล้วนะ สงสัยคนอื่น
คงเริ่มทยอยกันกลับบ้านเหมือนกันนั่นแหละ แต่ให้นั่งรอไฟแดงเฉยๆ ก็น่าเบือ
รู้สึกว่างเปล่าไม่มีอะไรทำ ขอคันรถเล่นๆ หน่อยแล้วกันนะ แต่ในรถนี่เหมือน
กลืนนูหรือชะมัด หวังว่าคงไม่ใช่พี่สาวฉันหรือกนะที่สูบ

พอเปิดเกะหนำรถออกดูก็ค่อยโล่งใจหน่อยที่ในนี้ไม่มีนูหรี่

แต่เดี๋ยวนะ! นี่มันอะไรกันนะ กล้องสีแดงๆ กลิ่นสตอร์เบอร์ ยี่ห้อ
DUREX ช่างหน้าเขียนไว้ชัดเจนว่าถุงยางอนามัย!

นี่มันของพี่สาวฉันหรือ O_o

ยัยนั่นพกของแบบนี้ไว้ทำไมกันนะ หรือว่า...ไม่ฯฯ ไม่หรือกมัง อาจจะ
เป็นของอีตาบดินทร์ เจ้าของรถคันนี้ก็ได้ ไว้ค่อยแอบๆ ไปหลอกถามดีกว่า
ว่าตอนนี้นัยนันกับพี่อาคิระไปถึงไหนต่อไหนกันแล้ว

♪~♪ ♫~♫

จู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือของฉันก็ดังขึ้น ใครมันโทรมาป่านีหะ งั้นเอา
กล่องถุงยางชุกว่าตรงช่องข้างประตูนี่ก่อนแล้วกัน ส่วนมืออีกข้างก็เอื้อม
ไปหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋าสะพายขึ้นมาดู

พระเจ้าช่วย! ผีหลอก ผีหลอกหนูวรวว

หน้าจอโทรศัพท์ฉันนั่งสงบมากๆ ไม่มีสัญญาณอะไรหรือมนุษย์คนไหนโทรเข้าเลยสักนิด แล้วเสียงโทรศัพท์นั่นมันมาจากไหน...จากไหนเนี่ยย

บรีอส์! ไฟเขียวพอดี รีบวิ่งกลับบ้านก่อนแล้วกัน อย่ามาหลอกหลอนกันเลยนะผีจ๋า นะโมพุทโธสังโฆ ขอความกรุณาไปเกิดใหม่เถอะ อย่ามายุ่งกับฉันเลย ส่วนบุญเบญจะไรไม่มีอุทิศให้หรอก ในร่างฉันมีแต่บาป บาปล้วนๆ...

ภ~ภ ภ~ภ

ยัง ยังอีก! ผีโทรศัพท์หลอกฉันได้ไง นี่ก็ไม่เคยไปพูดทำทายเป็นไรว่าอยากพบอยากเจอกันเลยนะ อย่ามายุ่งเกี่ยวกันและกันได้มัย ต่างคน แอ้ยต่างผีต่างอยู่กันไปสิ ชิวๆ

แต่เอ๊ะ!! ตรงนั้นนะ มีแสงส่องสว่างวบบๆ มาจากใต้เบาะรถด้วยเสียงมันดังมาจากตรงนั้นเอง เอ้อ~ ค่อยยังชั่ว มีโทรศัพท์ของใครก็ไม่รู้ตกอยู่ตรงนี้ด้วย แต่ไม่ใช่โทรศัพท์รุ่นที่พี่เรนใช้แะะ สงสัยจะเป็นของอีตาบินทรอีกล่ะมัง...

ฉันรีบชะลอรถแล้วก้มลงไปหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา ก่อนจะกดรับสายแล้วกรอกเสียงลงไป

"ฮัลโล"

[เฮ้! เธอหยุดรถเดี๋ยวนี้นะ ยัยหัวขโมย]

เสียงผู้ชายจากปลายสายตวาดมาอย่างโกรธจัด แถมยังมาด่าฉันจอดๆ หน้าตาเฉย อะไรกันเนี่ย!

"หา? ว่าไงนะ ใครขโมยอะไร"

[ยังมาทำไม่รู้ไม่ชี้อีก เธอขโมยรถฉันไปได้ยังไง ฉันเพิ่งถอยมาได้ไม่กี่วันเองนะ จอดเดี๋ยวนี้]

"ไม่จริง ฉันไม่ได้ขโมย นี่มันรถญาติฉัน"

ถึงจะงงจนจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็ยังไม่ยอมจอดรถง่ายๆ หรือกมิจาชีพหรือเปล่าก็ไม่รู้ ให้อพวกที่ชอบหลอกให้ผู้หญิงลงจากรถแล้วล่อลวงไปทำมิดีมิร้ายนะ ถึงจะดูโง่ๆ แต่ฉันก็ตามทันทุกข่าวสารนะยะ

[รถฉันเพีย! แล้วสิ่งที่เธอใช้คุยอยู่ตอนนี้ก็โทรศัพท์สำหรับคุยงาน
ของฉันด้วย ดันผลกระทกไว้ในรถซะได้ ฉันบอกให้เธอจอดรถไป]

"ไม่ยะ! นายเป็นใคร แล้วจะตามฉันมาทำไม คิดจะล่อลวงฉันใช่ไหม
อย่างนะ จะไปไหนก็ไป ไม่ต้องมายุ่ง!"

ฉันตะโกนเสียงดังเข้าไปในสายพลาเงียบบคันเร่งให้เร็วขึ้นอีก
ต้องหนีเท่านั้นแล้วละตอนนี้ อันตรายสุดๆ ฉันยังไม่รู้เท่าทันคนอยู่ด้วย ห้าม
หลงกลเด็ดขาด...

[โอ้เวียะ! ฉันบอกให้จอดเดี๋ยวนี้ไงเล่า หยุดพูดไร้สาระสักทีเถอะน่า
จอดเร็วๆ เข้า]

"ไม่จอดดดดด"

ฉันตะโกนใส่โทรศัพท์ก่อนจะกดตัดสายทิ้งแล้วโยนมันลงไปในอน
แอ้งแม้งบนเบาะรถ เท้าของฉันพยายามเหยียบคันเร่งให้เร็วขึ้นอีก แต่อยู่ดีๆ
ก็มีรถคันหนึ่งวิ่งมาปาดหน้าซะอย่างนั้น ทำให้ต้องรีบเหยียบเบรกรอย่างแรง
จนฝ่าเท้าแทบจะทะลุออกไปจะเอ็กกับกันชนหน้ารถ

อ๊ี้ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด!

ทั้งรถทั้งคนหมุนตัวเป็นวงกลม ฉันโดนเหวี่ยงจนหัวหมุน ก่อนที่รถ
จะค่อยๆ หยุดลงและจอดสนิทแนบแน่นอยู่ข้างฟุตปาร

หน้อย! ใครกันบังอาจมาปาดหน้าฉัน! เล่นเอาหมุนข้ามฝั่งถนน
มาเลยเนี่ย ดินะที่ไม่ตาย คอยดูเหอะ ถ้ารถของญาติฉันมีรอยขีดข่วนแม้เพียง
สะเก็ดเดียวละ จะจัดการให้หนัก ไอ้คนชั่ว!

ฉันเปิดประตูรถลงมาด้วยความโมโหสุดขีด แต่ทันทีที่ยืนประจันหน้า
กับคู่อริก็ได้แต่อึ้งไปแปดตลบ พุดอะไรไม่ออกเลยแม้แต่คำเดียว เพราะเขา
คนนี่คือสุดยอดเพลย์บอยอันดับหนึ่งของประเทศไทย 'จิรัชต์ อัครพิพิธ'
หรือที่สาวๆ วัยรุ่นในเมืองไทยรู้จักกันดีในนาม 'จีซัส วงโซโค' นั่นเอง

และที่สำคัญ เขากำลังยืนพิงรถคันหนึ่งอยู่ ซึ่งเป็นรถยี่ห้อเดียวและ
สีเดียวกันกับของฉันเปี๊ยะ!!!!!!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3j1wz8s>